

Dosarul nr. 2ra-700/2020

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei (jud. H.Craveț)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud.Iu.Grosu, A.Garbuz, A.Ciobanu)

Î N C H E I E R E

08 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Eugeniu Bujoreanu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată împotriva lui Pînzari Petru cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 19 decembrie 2019 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă :

La 15 iulie 2019 reclamanta s-a adresa cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Pînzari Petru privind încasarea datoriei în mărime de 11884,90 de lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 1356,55 de lei.

În motivarea cererii a indicat că la 18 ianuarie 2016 între ÎCS „Iute Credit” SRL și pârâtul Pînzari Petru a fost încheiat contractul de împrumut cu nr.667314, prin care a acordat un împrumut în sumă de 11 000 de lei cu termen de rambursare până la 18.02.2017 în 13 rate lunare, egale în sumă de 1262,93 de lei.

În baza contractului de cesiune a creanțelor nr. CES-1/01/06/2010 din 20.06.2010 și a actului de transmitere a drepturilor asupra creanțelor nr. 009 din 30.09.2016 ÎCS „Iute Credit” SRL a transmis dreptul asupra creanței de 13056,90 de lei Întreprinderii Mixte „Incaso” SRL. Deoarece pârâtul se eschivează de la plata împrumutului, ignoră somațiile expediate în adresa acestuia, reclamantul s-a adresat în instanța de judecată privind încasarea forțată a datoriei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 14 august 2019 a Judecătorie Bălți, sediul Sîngerei acțiunea a fost admisă parțial. S-a încasat de la Pînzari Petru în beneficiul Întreprinderii Mixte „Incaso” SRL datoria la contractul de împrumut nr.667314 din 18.01.2016 compusă din următoarele sume: suma principală a contractului în mărime de 7148,55 de lei, taxa aferentă contractului în mărime de 1885,75 de lei și dobânda conform contractului în mărime de 626,53 de lei precum și cheltuielile

de judecată compuse din taxa de stat achitată la depunerea cererii în instanță în sumă de 289,82 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 1000 de lei, iar în total suma de 10950,62 de lei. Pretenția privind încasarea penalității contractuale și a penalității pentru rezilierea anticipată a contractului în mărime totală de 2 224,07 lei s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 19 decembrie 2019 a Curții de Apel Bălți s-a respins cererea de apel depusă de Întreprinderea Mixtă „Incaso” SRL și s-a menținut hotărârea din 14 august 2019 a Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei.

Pentru a decide astfel instanța de apel a invocat că odată ce contractul de cesiune a creanței nr. CES-1/01/06/2010 din 20.06.2010, încheiat între SRL „Iute Credit” și ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat în perioada când contractul de împrumut dintre Pînzari Petru și SRL „Iute Credit” nici nu era încheiat, respectiv, se deduce că ÎM „Incaso” SRL nu a dispus de împuterniciri și de dreptul de a solicita spre încasare o creanță apărută ulterior, or, potrivit art. 558 alin. (1) Cod civil, în vigoare la acel moment, drepturile de creanță se transmit cesionarului așa cum există în momentul transmiterii.

Cu referire la înscrisurile anexate la prezenta speță, instanța de apel a reținut că din actul de transmitere asupra creanțelor nr.009/30.09.2016, rezultă că ÎM „Incaso” SRL a cesionat dreptul de creanță de la OM „Iute Credit” SRL în baza contractului de cesiune a creanțelor nr. CES-1/01/06/2010 din 20.06.2010, la dosar nefiind anexat ca probă un astfel de contract.

Astfel, conform înscrisurilor anexate la materialele cauzei, la data de 05.02.2013 între OM „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat un contract de cesiune a creanțelor. Însă, în temeiul contractului menționat, nu sînt prezentate înscrisuri, care ar confirma, că a fost cesionată și creanța lui Pînzari Petru. Prin urmare, contractul prezentat ca probă întru confirmarea pretențiilor, contractul de cesiune a creanțelor cu nr.00092-02-13CC din 05.02.2013, nu este opozabil litigiului, el neconfirmînd cesionarea creanței față de pârât.

La 27 februarie 2020 Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Eugeniu Bujoreanu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și modificarea parțială a hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului ca temei de drept a invocat prevederile art.947, art.953 Cod civil.

A declarat că instanța de apel nu a ținut cont de natura clauzei contractuale referitoare la încasarea prejudiciului în mărime de 0,5 % din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere. Astfel, intimatul urma să achite o penalitate în mărime de 749, 99 de lei pentru reziliere anticipată a contractului de împrumut.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Bălți a expediat decizia participanților la proces l 31 ianuarie 2020 (f.d.91), și recepționată de către Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Eugeniu Bujoreanu la 06 februarie 2020, conform avizului de recepție (f.d.93). Astfel, cererea de recurs declarată la 27 februarie 2020 de către Întreprinderea Mixtă „Incaso”

Societatea cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Eugeniu Bujoreanu este depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 13 martie 2020 instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f. d.102).

Până la data examinării recursului, referință asupra recursului intimatului nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material

și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Eugeniu Bujoreanu.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Eugeniu Bujoreanu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru